

Arrest

nr. 140 111 van 3 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 18 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 augustus 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Het bestuur stelde op 14 augustus 2014, onder een bijlage 21, een einde aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit betreft de bestreden beslissing:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN

In uitvoering van artikel 42quater (mevrouw) en artikel 42 ter (kind) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: (...)

Reden van de beslissing:

Mevrouw deed op 12/11/2012 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Unie in functie van de Nederlandse onderdaan CNA (NN: xxx) met wie ze op 12/09/2012 een verklaring van wettelijke samenwoning had afgelegd.

Overeenkomstig artikel 42quater, §5 van de wet van 15/12/1980 kan de minister of zijn gemachtigde zo nodig controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 24/07/2014 werd een uitnodigingsbrief gestuurd aan betrokkene. Zij nam hiervan kennis op 04/08/2014 en legde de volgende stukken voor: een verklaring van het OCMW van Antwerpen dd.05/08/2014 met detail steunverlening en attest tewerkstelling met overzicht gewerkte dagen als gelegenheidsmedewerker (EXT) in de periode 10/04/2014- 04/08/2014.

De Nederlandse partner kan niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig artikel 40§4 van de wet van 15/12/1980. Er dient opgemerkt te worden dat de Burger van de Unie die zij vervoegde het verblijfsrecht had bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40§4, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/1980. Er werd op 14/08/2014 een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de heer CNA overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15/12/1980.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de partner die mevrouw is komen vervoegen, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene (artikel 42 quater§1, 1° van de wet van 15/12/1980).

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat betrokkene financiële steun geniet van het OCMW en dit reeds sinds 01/03/2014. Dit was eerst een volledig leefloon als persoon met gezinslast, maar sinds april werkt zij af en toe enkele dagen als gelegenheidsmedewerker in de horeca. Zij krijgt nog steeds een aanzienlijk aanvullend leefloon. Dit blijkt uit de verklaring van het OCMW van Antwerpen dd.05/08/2014. Gelet op de duur van de toegekende steun, het reeds toegekende bedrag en het feit dat de tewerkstelling slechts af en toe plaats vindt en er dus geen reëel uitzicht is dat de steun tijdelijk van aard is en binnen afzienbare termijn zal worden stopgezet, dient vastgesteld te worden dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, waardoor eveneens een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene (artikel 42 quater§1, 5° van de wet van 15/12/1980).

In belang van het minderjarig kind en gezien de intrekking van het verblijfsrecht van de ouders, dient ook het verblijf van het kind CEM (°23/01/2013) zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter §1,1° van de wet van 15/12/1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

"schending van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel. De bestreden beslissing stelt het volgende: (...). Naar aanleiding van deze inlichting gaat de DVZ onmiddellijk over tot de beëindiging van het verblijfsrecht aangezien verzoekster een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandsstelsel. Een einde werd gesteld aan het verblijf conform artikel 42quater§1,5° Vreemdelingenwet. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar bestreden beslissing, aanstonds en automatisch genomen zonder in casu een afweging te maken of verzoekster al dan niet een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandssysteem. Het gegeven dat men sociale bijstand ontvangt, betekent immers niet automatisch dat men daardoor ook een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandssysteem. De Dienst Vreemdelingenzaken diende minstens een aantal criteria te onderzoeken zoals de al dan niet tijdelijk aard van de problemen, de verblijfsduur, de persoonlijke situatie en het bedrag van de uitgekeerde steun. Verzoekster verwijst hiervoor naar de richtlijn 2004/38/EG, 16de overweging: "Begunstigden van het verblijfsrecht mogen niet van het grondgebied worden verwijderd zolang zij geen onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandsstelsel van het gastland. Een beroep op dat sociale bijstandsstelsel mag bijgevolg niet automatisch aanleiding geven tot een verwijderingsmaatregel. Het gastland dient te onderzoeken of het gaat om tijdelijke problemen, en dient rekening te houden met de duur van het verblijf, de persoonlijke omstandigheden en het bedrag van de al uitgekeerde steun, om te kunnen uitmaken of de begunstigde een onredelijke belasting is geworden voor zijn sociale bijstandsstelsel en of tot verwijdering wordt overgegaan." Indien de DVZ onderzoek had gedaan had zij tot de vaststelling gekomen dat de partner van verzoekster die steeds voor het gezinsinkomen zorgde, sinds 23 februari 2014 in de gevangenis zit, dat verzoekster sinds die datum zonder inkomsten is, dat ze slechts 1 maand geen eigen inkomsten heeft gehad, dat ze vanaf de tweede maand werk heeft gevonden. Men kan hier bezwaarlijk zeggen dat er enige toepassing is gemaakt van de proportionaliteitsstoets nu blijkt dat verzoekster vanaf de detentie

van haar partner onmiddellijk werk is gaan zoeken en heeft gevonden. Op zeer korte termijn kan verzoekster in haar eigen inkomsten voorzien, men heeft haar de kans niet gegeven. Dient tevens te worden opgemerkt dat uit de verklaring van het OCMW van 5 augustus 2014 blijkt dat verzoekster zeer gemotiveerd is en wordt begeleid om een voltijdse betrekking te bekomen. Verzoekster heeft inderdaad hulp gezocht bij het OCMW maar ook hier dient een kantopmerking te worden gemaakt. Volgens haar trajectbegeleider zou het uitkeren van OCMW steun geen invloed hebben op haar verblijf. Verzoekster werd hier foutief geïnformeerd en dat heeft in casu zeer verregaande gevolgen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft onvoldoende afweging gemaakt, en heeft bijgevolg niet voldoende onderzocht of er al dan niet een 'onredelijke' belasting is, en schendt daardoor het artikel 42quater Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Verzoekende partij betwist uitdrukkelijk dat zij een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het is kennelijk onredelijk en onzorgvuldig om tot de beëindiging van het verblijf te beslissen zonder hierbij rekening te houden met de feiten hierboven aangehaald. De bestreden beslissing is onvolledig gemotiveerd. In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoeksters partner in de gevangenis zit, dat verzoekster al na 1 maand werk had gevonden en dat zij wordt begeleid om een voltijdse betrekking te vinden. Er blijkt geen motief met betrekking tot deze elementen die de situatie in een heel ander daglicht plaatsen. In de bestreden beslissing wordt niet aangegeven op grond waarvan de DVZ tot de conclusie komt dat deze elementen niet weerhouden worden."

2.2. Verzoekster verwijt de verwerende partij dat niet werd onderzocht of zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Verzoeksters partner zit in de gevangenis en zij zou vanaf zijn detentie onmiddellijk werk zijn gaan zoeken en gevonden hebben.

De bestreden beslissing is gesteund op artikel 42quater, § 1, 1° en 5° van de vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

"Art. 42quater. § 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben; (...)

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk."

Verzoekster betwist het eerste deel van de motivering van de bestreden beslissing niet, daar waar wordt gesteld dat haar verblijfsrecht beëindigd wordt omdat het verblijfsrecht van haar partner die zij is komen vervoegen, eveneens beëindigd werd.

Artikel 42quater, § 1, 1° van de vreemdelingenwet vormt nochtans op zich een grond om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is.

Daar verzoekster dit motief niet betwist, kan haar kritiek derhalve niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Verzoekster betwist het motief, daar waar wordt gesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bovendien financiële steun ontvangt van het OCMW.

Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar betoog dat niet is onderzocht of zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. In de bestreden beslissing wordt immers het volgende aangegeven:

"Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat betrokkene financiële steun geniet van het OCMW en dit reeds sinds 01/03/2014. Dit was eerst een volledig leefloon als persoon met gezinslast, maar sinds april werkt zij af en toe enkele dagen als gelegenhedsmedewerker in de horeca. Zij krijgt nog steeds een aanzienlijk aanvullend leefloon. Dit blijkt uit de verklaring van het OCMW van Antwerpen dd. 05/05/2014. Gelet op de duur van de toegekende steun, het reeds toegekende bedrag en het feit dat de tewerkstelling slechts af en toe plaats vindt en er dus geen reëel uitzicht is dat de steun tijdelijk van aard is en binnen afzienbare termijn zal worden stopgezet, dient vastgesteld te worden dat zij een onredelijke

belasting vormt voor het sociaal bijstandsstelsel van het Rijk, waardoor eveneens een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene (artikel 42 quater§1, 5° van de wet van 15/12/1980)."

Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat wel degelijk werd onderzocht of verzoekster een onredelijke belasting vormt voor het bijstandsstelsel van het Rijk. Derhalve werd bovendien een correcte toepassing gemaakt van artikel 42quater, § 1, 5° van de vreemdelingenwet.

Verzoekster toont niet aan dat de beslissing kennelijk onredelijk is of genomen is op basis van onjuiste feitenvinding.

Verzoekster kan niet gevolgd worden dat zij niet op de hoogte was dat het ontvangen van financiële steun invloed kan hebben op het verblijfsrecht. Uit het e-mailverkeer van 14 maart 2014 tussen de trajectbegeleider van verzoeksters partner in de gevangenis en het OCMW blijkt duidelijk dat zowel de trajectbegeleider als het OCMW melding maken van het feit dat het ontvangen van OCMW-steun gevolgen kan hebben op het verblijfsrecht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag uitgaat van de juiste feitelijke gegevens, zij die correct beoordeelt en op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit komt. Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden. Zodoende werd voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC